

Vad är Grön

Anarkism?

En introduktion till en anti-civilisatorisk anarkistisk

tanke och praxis (av Green Anarchy Collective)

Denna introduktion är inte menad att vara en "definierande princip" för en grön anarkistisk "rörelse" och inte heller ett anti-civilisatoriskt manifest. Den är istället en blick på somliga idéer och koncept som medlemmarna i kollektivet (GA, övs anm) delar med varandra och även andra som också identifierar sig som gröna anarkister. Vi uppskattar behovet av att vara öppna med våra visioner och strategier och vi välkomnar alltid diskussion. Vi uppskattar också att varje aspekt av vad vi håller för riktigt och vilka vi är ständigt behöver ifrågasättas och förbli flexibla om vi ska kunna växa. Vi är inte intresserade av att

utveckla en ny ideologi och inte heller av att förespråka en ensam uppfattning av världen. Vi uppskattar också att inte alla gröna anarkister är särskilt anti-civilisatoriska (även om vi har svårt att förstå hur man kan säga sig vara emot alla former av domination utan att gå till dess rötter: civilisationen själv). Nu är det emellertid så att de flesta som använder sig av termen "grön anarkist" faktiskt fördömer civilisationen och allt som går i dess spår (domesticering, patriarkat, arbetsdelning, teknologi, produktion, representation, alienation, objektifiering, kontroll, förstörandet av liv et c). Där somliga skulle språka sig varma för direkt

demokrati och urban odling så anser vi det omöjligt och inte heller önskbart att "gröna till" civilisationen och/eller att göra den mer "rättvis". Vi anser att det är viktigt att röra sig framåt emot en radikalt decentraliserad värld, att fördöma döds-kulturens logik och tänkesätt, att upphöra med all mediation i våra liv och att förstöra alla institutioner och fysiska manifestationer av denna mardröm. Vi vill bli ociviliserade. I mer generella termer ska det här föreställa den gröna anarkismens logik och tänkesätt i tanke och praxis.

Anarki vs Anarkism

En sak som vi anser är viktig att börja med är att det finns en skillnad mellan "anarki" och "anarkism". Somliga skulle avskryta en sådan skillnad som enbart semantisk eller liksom trivial, men för de flesta post-vänster och anti-civilisatoriska anarkister är den här skillnaden viktig. Fastän anarkismen kan vara en viktig historisk referenspunkt varifrån vi kan hämta inspiration och viktiga lärdomar så har den blivit alltför systematisk, fixerad och ideologisk...allt som anarki just inte är. Det ska erkännas att det här mindre har att göra med anarkismens sociala/politiska/filosofiska varandeskap och mer med de personer som identifierar sig som anarkister. Utan tvekan skulle flera från den anarkistiska färan också skriva under på att det är synd att det som ständigt ska vara in flux har blivit så stabilt och orörligt. De tidiga självidentifierande anarkisterna (Proudhon, Bakunin, Berkman, Goldman, Malatesta och deras likar) gav svar som

hörde hemma i deras särskilda tid och miljö, behäftade med deras egna specifika motiveringar och önskemål. Alltför ofta ser dagens anarkister dessa personer som utgörande gränserna för anarkin och därmed skapas en relation till anarkismen i form av ett V.S.B.G. [Vad Skulle Bakunin Göra (eller mer korrekt - Tänka)], som är synd och i slutänden också destruktiv. Idag vägrar somliga personer som identifierar sig som "klassiska" anarkister att acceptera någon som helst diskurs in på icke kartlagt område inom anarkismen (ie primitivism, post-vänsterism et c) eller trender som inte har varit i linje med arbetarrörelsens traditionella syn på massmobilisering (individualism, nihilism et c). Dessa rigida, dogmatiska och oerhört okreativa anarkister har gått så långt som att fastställa att anarkismen är en väl utstuderad social och ekonomisk metodologi för att organisera arbetarklassen. Det här är uppenbarligen en absurd extremitet, men sådana tendenser kan rönas ur många av dagens vänster-anarkisters (anarkosyndikalister, anarkokommunister, manifestare och federationister) idéer och projekt. "Anarkism", med dagens innebörd, är en ultra-vänsterideologi som vi måste lära oss att se bortom. I kontrast till detta står "anarkin", som är en formlös, flytande, organisk erfarenhet som väljer att väga in många olika aspekter på vägen till frihet, både personlig och samhälllig, och den är alltid öppen för nya infallsvinklar. Som anarkister är vi inte intresserade av att forma ett nytt ramverk eller en ny struktur att leva under eller i, hur "icke inträngsam" eller "etisk" den än verkar

vara. Anarkister kan inte skapa en annan värld för någon annan men vi har möjlighet att ställa frågor och forma idéer, att försöka förstöra alla former av domination och det som hindrar oss från att leva ut våra liv och våra drömmar och att leva i direkt förbindelse med våra begär.

Vad är primitivism?

Fastän inte alla gröna anarkister identifierar sig som "primitivister" så erkänner de flesta betydelsen som den primitivistiska kritiken har haft på de anti-civilisatoriska infallsvinklarna. Primitivism är helt enkelt en antropologisk, intellektuell och experimentell undersökning av våra civilisationers ursprung och de omständigheter som ledde till denna mardröm som vi nu lever i. Primitivismen erkänner att under större delen av människans historia så levde vi i nära samhällen i balans med varandra och våra omgivningar, utan formella hierarkier och institutioner som medlare eller som styrde våra liv. Primitivister vill lära av dynamiken som spelar sitt spel i dessa traditionella samhällen och som fortfarande gör det i dagens jägaresamlar/primitiva samhällen (sådana som har förekommit och sådana som förekommer idag utanför civilisationen). Medan somliga primitivister önskar ett omedelbart och fullständigt återvändande till jägaresamlarsamhällen så uppskattar de flesta primitivister att en bekräftelse på att något har varit lyckat i det förflutna inte nödvändigtvis behöver betyda att

detsamma ska fungera lika bra i framtiden. Termen "Future Primitive"*, myntad av den anarkoprimitivistiske författaren John Zerzan, antyder att en syntes av primitiva tekniker och idéer är möjlig att förena med samtida anarkistiska koncept och motivationer för att skapa sunda, uthålliga och jämlika decentraliserade situationer. Om applicerad icke-ideologiskt kan anarkoprimitivismen vara ett viktigt verktyg i projektet för att förstöra civilisationen.

Vad är civilisation?

Gröna anarkister tenderar att se civilisationen som den logik och fysiska apparat och de institutioner som utgör domesticeringen, kontrollen och dominationen. Fastän skilda individer och grupper prioriterar skilda aspekter av civilisationen (i e primitivister brukar fokusera på frågan om ursprunget, feminister brukar i första hand fokusera på rötterna och manifestationerna av patriarkatet, och insurrektionära* anarkister i första hand på förstörandet av dagens kontrollerande institutioner) så är de flesta gröna anarkister överens om att den är det underliggande problemet, roten till förtrycket och den behöver förstöras. Civilisationens uppståndelse kan lite hastigt beskrivas som skiftet som har ägt rum under de senaste 10 000 åren från en livsstil inom och djupt förknippad med livets väv, till en existens skild från och kontrollerande resten av livet. Före civilisationen var det generellt sett vanligt att ha en stor portion fritid, en lika stor portion könsautonomi- och jämlikhet, ett icke-destruktivt förhållningssätt till

naturen, avsaknad av organiserat våld, inga medlande eller formella institutioner, stark hälsa samt robusthet. Civilisationen förde med sig krigföring, kuvandet av kvinnor, populationstillväxt, nedslitande arbete, konceptet fattigdom, fasta hierarkier samt i stort sett alla kända sjukdomar, för att bara nämna ett fåtal av dess sanslösa medföljder. Civilisationen börjar med och litar på ett kraftfullt avsärande sig av instinktiv frihet. Den kan inte reformeras och är därför vår fiende. (Se också uppsatsen "Civilisationens ursprung", för att lära dig mer om civ. övs anm)

Biocentrism vs Antropocentrism

Ett sätt att analysera den stora skillnaden mellan den världssyn som hålls av primitiva/jordbaserade samhällen och den som hålls av civilisationen är att ställa upp dem på en axel som visar förhållandet

Biocentrism/Antropocentrism.

Biocentrism är ett perspektiv som fokuserar på och länkar oss samman med jorden och dess invecklade livsväv, där antropocentrismen, som är den dominerande världssynen inom den västerländska kulturen, främst fokuserar på det mänskliga samhället och lämnar ute resterande liv. En biocentrisk syn förnekar inte det mänskliga samhället, men förändrar dess status från den av överlägsenhet och återvänder den till att vara i balans med alla andra livskraft. Den sätter fokus på en bioregional syn, som är djupt sammanlänkad med växter, djur, insekter, [sic!] klimat, geografiska egenheter och förutsättningarna som finns

på platsen vi bor på. Det görs ingen åtskillnad mellan oss själva och vår omgivning och därför finns det ingen möjlighet för någon objektifiering eller "annanskap" att finnas. Där separationen och objektifieringen är basen för vår förmåga att dominera och kontrollera, så är samförhållandet en förutsättning för att kunna vårda, bry sig om och förstå. Grön anarki strävar efter att röra sig bortom människocentrerade idéer och beslut och istället röra sig i en riktning mot en mer ödmjuk respekt för allt liv och dynamiken inom de ekosystem som försörjer oss.

En kritik av symbolisk kultur

En annan aspekt av hur vi betraktar och förhåller oss till världen som kan vara problematisk, i det att den skiljer oss från ett direkt deltagande, är vårt skifte till en näst intill uteslutande symbolisk kultur. Ofta är svaret på den här frågan, "Så du vill bara grymta?", vilket i och för sig kanske skulle tilltala somliga, men mer typiskt är kritiken en blick på de inneboende problemen med en form av kommunicerande och förståelse som i första hand vilar på en symbolisk syn som lever på bekostnad av (och också utesluter) andra sensuella och mer omedlande sätt. Betonandet av det symboliska är att röra sig iväg från direkt upplevelse mot medlad upplevelse i form av språk, konst, siffror, tid et c. Symbolisk kultur filtrerar hela vår upplevelseförmåga genom formella samt informella symboler. Det går bortom att bara ge saker namn till att ha ett helt förhållningssätt till världen som tar vägen genom en lins av återgivande. Det är

möjligt att diskutera om människan är "programmerad" för symbolisk tanke eller om det är något som har utvecklats liksom en förändring i kultur eller anpassning, men det symboliska sättet att uttrycka sig och att förstå saker är absolut begränsat och dess överberoende leder till objektivering, alienation och ett tunnelseende vad gäller uppfattning. Många gröna anarkister förespråkar samt försöker att komma i kontakt med och återuppliva slumrande eller underutövade metoder för interaktion samt kognition, såsom beröring, doft och telepati och de experimenterar också med och utvecklar unika och personliga sätt för förståelse och uttryckande.

Domesticeringen av liv

Domesticering är den process som civilisationen använder för att indoktrinera och kontrollera liv efter dess egen logik. Dessa beprövade mekanismer för underkuvande är bland andra: tämning, uppfödning, genetisk förändring, inskolning, instängning, förringning, betvingning, utpressning, förlovning, terrorisering samt att döda. listan fortsätter och inkluderar nästan varje civiliserad social interaktion. Deras rörelser samt effekter kan pekats ut och kännas igen helt igenom samhället och hämtar sin kraft från flera institutioner samt seder och bruk. Det är också den process som sker när före detta nomadiska mänskliga populationer skiftar till en halvnomadisk eller bosatt livsstil genom jordbruk och djuruppfödning. Denna form av domesticering kräver ett totalitärt

förhållningssätt till både jorden man brukar såväl som till grödorna och djuren som man domesticerar. I ett vilt stadium delar alla varelser och kämpar för samma resurser, men domesticering förstör den balansen. Det domesticerade landskapet (eg jord för att föda upp djur/bedriva åkerbruk och, i mindre utsträckning, hortikultur och trädgårdsodling) nödvändiggör slutet på ett öppet delande på resurser som föregick det stadiet; var en gång "detta var allas", är det nu "mitt" [sic]. I Daniel Quinns bok Ishmael förklarar han denna förvandling från att vara "Lämnare" (de som godtar vad jorden förser dem med) till att bli "Tagare" (de som kräver från jorden vad de vill ha). Denna föreställning om ägandeskap lade grunden för social hierarki allteftersom ägodelar och makt uppkom.

Domesticering präglar inte bara naturen på så sätt att den går från att vara fri till att bli styrd, den förslavar också de arter som är domesticerade. Generellt sett kan man säga att ju mer ett system är kontrollerat ju mindre chans har det att överleva. Domesticeringen av själva människosläktet innebär många skiften i jämförelse med den födosökande, nomadiska livsstilen. Det är värt att notera här att de flesta av dessa skiften från att vara födosökande nomader till att vara domesticerade inte skedde självmant utan med hjälp av en svärdsegg eller en pistolsmyning. För 2000 år sedan var majoriteten av jordens populationer jägaresamlare, idag är siffran .01%. Domesticeringens väg är en av koloniserandets kraft som har inneburit en mångfald av patologier för den

besegrade populationen och utövarna av den (besegrarna). Flera exempel visar en förändring till det sämre vad gäller näring och hälsa som följd av en nödgad icke-varierad kost, omkring 40-60 sjukdomar som integreras i det mänskliga samhället för varje djur som domesticeras (influenza, vanlig förkylning, tbc et c), uppkomsten av överflöd som kunde användas för att föda en befolkning som hade förlorat balansen och som ovedersägligen rör sig med ägodelar och därmed ett slut på gemensamt ägande.

Patriarkatets ursprung och dynamik

När skiftet mot civilisation började var en tidig produkt av domesticeringen patriarkatet: formaliseringen av manlig domination och utvecklingen av institutioner som förstärker den. Genom att skapa falska könsskillnader- och indelningar mellan män och kvinnor skapar civilisationen än en gång en "annan" som kan bli objektiverad, kontrollerad, dominerad, använd och tillrättalagd. Det här löper parallellt med domesticeringen av grödor och plantor för jordbruksodling och djur för herdeskap, i en generell dynamik, och också i det specifika som i kontrollen över reproduktionen. Som i andra lager av samhället läggs olika roller på kvinnan för att skapa en mycket rigid och förutsägbar följd, som gynnar hierarkin. Kvinnan ses som en ägodel, inte annorlunda än grödorna på åkern eller fåren på grönbetet. Ägande och absolut kontroll, om det så rör sig om jord, grödor, djur, slavar, barn eller kvinnor, är en del av civilisationens särskilda

dynamik. Patriarkatet kräver en underordning av det feminina och en tillskansning av naturen, ett förlopp som leder oss rakt ned i fördärvet. Det definierar makt, kontroll samt domination över vildheten, friheten och livet. Patriarkatets villkorhet är det som läser diktat för alla våra möten och interaktioner; med oss själva, vår sexualitet, våra förhållanden till varandra, och vårt förhållande till naturen. Det begränsar något oerhört vårt spektrum av möjliga upplevelser.

Tvåvägsförhållandet mellan civilisationens logik och patriarkatet är ovedersägligt; i tusentals år har de format den mänskliga upplevelsen på varje nivå, från det institutionella till det personliga, allt medan de har förstört liv. För att kunna vara emot civilisationen måste man vara emot patriarkatet; och för att ifrågasätta patriarkatet måste man, verkar det som, också ifrågasätta civilisationen.

Arbetsdelning och specialisering

Avstängningen av förmågan att ta hand om oss själva och att se till att våra egna behov uppfylls är en teknik som civilisationen ständigt använder sig av för att separera och försvaga. Vi är mer värda för systemet, och mindre värda för oss själva, om vi är alienerade från våra egna behov och varandra genom arbetsdelning och specialisering. Vi är inte längre i stånd att gå ut i världen och förse oss själva och våra kära med den nödvändiga födan och de medel för överlevnad som behövs. Istället tvingas vi in i det försörjningssystem av produktion/konsumtion till vilket vi

ständigt står i skuld. Ojämlighet i inflytandet kommer till genom den effektiva makten hos varierande typer av experter. Konceptet med en specialist skapar följdriktigt en maktdynamik och undergräver jämlika förhållanden. Fastän vänstern ibland kan erkänna dessa koncept politiskt så ses de fortfarande som del av en nödvändig dynamik för att hålla ting i schack eller att reglera ting. Gröna anarkister tenderar att se arbetsdelning och specialisering som fundamentala och kompromisslösa problem, ovedersägliga för förhållanden inom civilisationen.

Förkastandet av vetenskapen

De flesta anarkister som är emot civilisationen förkastar också vetenskapen som en metod för att förstå världen. Vetenskapen är inte neutral. Den är fullspäckad med anledningar och antaganden som springer ur, och förstärker, den katastrof av separation, försvagning och köpsläende dödhet som vi kallar "civilisation". Vetenskapen förutsätter lösgjordhet. Det är inbyggt i själva termen "observation". Att "observera" något är att förnimma det medan man distanserar sig känslomässigt och även kroppsligen, att ha en envägskanal av "information" som rör sig från det observerade tinget till "självet", som definieras som oberoende av tinget. Det här dödsbaserade eller mekanistiska synsättet är en religion, den dominerande religionen i vår tid. Vetenskapens metod berör endast det kvantitativa. Den erkänner varken värden eller känslor, eller sättet luften doftar när

det börjar regna - eller om den berör dessa saker så gör den det genom att förvandla dem till siffror, genom att förvandla enheten med doften av regn till en abstrakt sysselsättning med den kemiska formeln för ozon, genom att förvandla sättet den doften får dig att känna dig till den intellektuella idén att känslor bara är en illusion som skapas av kvicka neuroner. Att tänka i siffror är inte i sig sant utan ett valt sätt att resonera. Vi har valt ett sätt att resonera som fokuserar vår uppmärksamhet på en värld skild från verkligheten, där ingenting har kvalitet eller medvetande eller ett eget liv. Vi har valt att förvandla det levande till dött. Forsiktigt resonerande vetenskapsmän kan erkänna att det de studerar är en snäv simulering av den komplexa riktiga världen, men få av dem inser att detta snäva fokus är själv-födande och att det har byggt upp teknologiska, ekonomiska och politiska system som alla arbetar tillsammans, vilket snävar in verkligheten än mer. Och hur snäv än siffrornas värld är så tillåter inte den vetenskapliga metoden alla siffror - bara de siffror som är reproducerbara, förutsägbara och som är desamma för alla observatörer. Självfallet är inte verkligheten reproducerbar, förutsägbar och inte heller densamma för alla observatörer. Men det är inte heller fantasivärldar som är sprungna ur verkligheten. Vetenskapen stannar inte vid att dra oss in i en drömvärld - den går ett steg vidare och gör denna drömvärld till en mardröm vars innehåll väljs ut till förmån för förutsägbarhet, kontrollbarhet och likformighet. Alla former av överraskning och sensualitet görs av med. På grund av

vetenskapen klassificeras psykologiska typer som inte kan likformas som tokiga eller som bäst "onormala" och görs av med. Ovanliga erfarenheter, ovanliga idéer och ovanliga människor katsas på soptippen eller förstörs som maskindelar som inte passar maskinen. Vetenskapen är bara en manifestation och insnärjning av en sukta efter kontroll som vi har haft åtminstone sedan vi började plöja åkrar och stängsla in djur i stället för att leva i den mindre förutsägbara (men mer överflödiga) verkliga världen, eller "naturen". Och från den tiden fram till nu har denna sukta drivit fram varje beslut om vad som ska räknas som "framsteg", ända fram till och inkluderande den genetiska omstruktureringen av livet.

Problemet teknologin

Alla gröna anarkister ifrågasätter teknologin på något plan. Det finns somliga som fortfarande föreslår att teknologin ska vara "grön" eller "lämplig" och söker efter rationella skäl för att hålla fast vid olika former av domesticering, men de flesta förkastar teknologin helt. Teknologi är mer än kablar, silikon, plast och stål. Det är ett invecklat system som för med sig arbetsdelning, råvaruutvinning och utnyttjande som är till godo för de personer som använder sig av processen. Blandningen med och resultatet av teknologin är en alienerad, medlande och förvrängd verklighet. Trots de postmoderna apologeternas påståenden är teknologin inte neutral. De värderingar och mål som hålls av de personer som producerar och kontrollerar teknologin

finns alltid inbakad i den. Teknologi skiljer sig från enkla redskap på många vis. Ett enkelt redskap är ett tillfälligt nyttjande av ett element inom vår omedelbara närhet som nyttjas för en specifik uppgift. Redskap medför inte invecklade system som alienerar brukaren från handlingen. Underförstådd i teknologin är denna separation som skapar en ohälsosam och medlad erfarenhet som leder till olika former av auktoritet. Dominationen utvidgas för varje gång en ny "tidssparande" teknologisk sak uppfinns, eftersom den kräver konstruktionen av mer teknologi för att underhålla, driva, behålla och reparera den ursprungliga teknologin. Detta har lett väldigt snabbt till etablerandet av ett komplext teknologiskt system som verkar ha ett liv oberoende av de människor som skapade det. Överblivna sidoprodukter från detta teknologiska samhälle förorenar både vår fysiska och vår psykiska livsmiljö. Liv stjäls för att tjäna Maskinen och det giftiga utflöde som kommer från det teknologiska systemets bränsle - både kväver oss. Teknologin kopierar nu sig själv med något som illavarslande nog liknar en egen medvetenhet. Det teknologiska samhället är en sjukdom för vår jord, framskjuten av sitt eget momentum och som raskt kräver en ny form av livsmiljö: en som är uteslutande planritad för mekanisk effektivitet och teknologisk expansionism. Det teknologiska systemet förstör eller underkuvar metodiskt naturen och konstruerar en värld som bara är lämplig för maskiner. Det ideal, efter vilket det teknologiska systemet strävar att uppnå,

är det där man mekaniserar allt man stöter på.

Produktion och industrialism

En nyckelkomponent i den moderna teknikkapitalistiska strukturen är industrialismen, produktionens mekaniserade system som är uppbyggt på centraliserad makt och exploatering av människor och natur. Industrialismen kan inte existera utan folk mord, skövling av naturen och kolonialism. För att upprätthålla det accepterar man tvång som avtvingning av land, tvångsarbete, kulturell förstörelse, assimilation, ekologisk förstörelse och global handel och håller det för nödvändigt, till och med gynnsamt. Industrialismens standardisering av livet objektifierar och tillrättalägger det och ser allt liv som en potentiell resurs.

En kritik av industrialismen är en naturlig utvidgning av anarkismens kritik av staten eftersom industrialismen är medfött auktoritär. För att upprätthålla ett industriellt samhälle måste man försöka erövra och kolonisera land för att ha möjlighet att utvinna (generellt sett) icke förnybara resurser för att underhålla och driva maskinerna. Denna kolonialism rationaliseras av rasism, sexism och kulturell chauvinism. För att kunna utvinna dessa resurser så måste människor tvingas från sina marker. Och för att få människor att arbeta i fabriker som producerar maskinerna måste de förslavas, göras beroende och hur som helst utsättas för det destruktiva, giftiga, förminsande industriella systemet. Industrialismen kan inte

existera utan massiv centralisering och specialisering: klassdomination är ett verktyg inom det industriella systemet som förnekar människor tillgång till resurser och kunskap, vilket gör dem hjälplösa och lätta att utnyttja. För att överleva kräver industrialismen dessutom att resurser skeppas från överallt i världen och denna globalism undergräver lokal autonomi och självförsörjning. Det är en mekanistisk världsbild som står bakom industrialismen. Det är samma världsbild som har rättfärdigat slaveri, utrotning och underkuvandet av kvinnor. Det borde vara uppenbart för alla att industrialism inte bara är förtryckande för människor, utan att det också är oerhört destruktivt ekologiskt sett.

Bortom vänsterismen

Olyckligtvis fortsätter många att se på anarkister, och många anarkister att se på sig själva, som en del av Vänstern. Denna tendens är stadd i förändring, allteftersom post-vänstern och anti-civilisatoriska anarkister drar upp klara skiljelinjer mellan deras perspektiv och kollapsen för de socialistiska och liberala ideologierna. Inte bara har Vänstern bevisat sig vara ett monumentalt misslyckande i sina idéer utan det är uppenbart, draget från dess historia, dess samtida utlöpare och dess ideologiska ramar att Vänstern (fastän den presenterar sig själv som altruistisk och förespråkande "frihet") att den också är en antites till liberation. Vänstern har aldrig fundamentalt ifrågasatt teknologin, produktionen, organisationen, representationen, alienationen, auktoritet, moral eller Framsteg och den har

praktiskt taget ingenting att säga om ekologi, autonomi eller det individuella på något meningsfullt plan. Vänstern är en generell term och kan hårdraget representera alla socialistiska böjelser (från socialdemokrater och liberaler till maoister och stalinister) som önskar att återsocialisera "massorna" till en mer "progressiv" agenda och som ofta använder sig av tvingande och manipulativa åtgärder för att skapa en falsk "sammanhållenhets" eller för att skapa politiska partier. Emedan metoderna eller extremerna i utövandet kan variera så är den övergripande tanken densamma, en kollektiviserad och monolitisk världssyn som grundar sig på moral.

Mot massamhället

De flesta anarkister och "revolutionärer" brukar en väsentlig del av sin tid till att utveckla scheman och mekanismer för produktion, distribution, adjudikation och kommunikation mellan stora grupper av människor; med andra ord en skiss av ett komplext samhälle. Men inte alla anarkister godtar en förutsättning för global (eller ens regional) social, politisk och ekonomisk koordination och beroende mellan parter, eller den organisation som är nödvändig för dess administration. Vi förkastar massamhället av praktiska och filosofiska skäl. Framför allt förkastar vi den inneboende förmedlan som är nödvändig för att situationer som inte kommer till av direkt erfarenhet (helt decentraliserade sätt att existera) ska fungera. Vi har ingen önskan att sköta samhället eller ens att organisera

ett annat samhälle, vi önskar en helt annan referensram. Vi önskar en värld där varje grupp är autonom och beslutar på egna meriter hur den ska leva, där alla upplevelser är av samhörighet, fria och öppna och otvingade. Vi önskar ett liv som vi **lever** och inte ett som levs åt oss. Massamhället kolliderar verkligen med inte bara autonomin och individen utan också med jorden. Det är helt enkelt inte hållbart (i termer av resursutvinning, transport- och kommunikationssystem som är nödvändiga för vilket globalt ekonomiskt system som helst) att fortfara med eller att presentera planer för ännu ett sådant samhälle. Återigen verkar det som om en radikal decentralisering är nyckeln till autonomin och för att kunna bereda icke-hierarkiska och uthålliga metoder för ett levebröd.

Liberation vs. Organisation

Vi är varelser som strävar efter en djupgående och fullständig brytning med det civiliserade systemet, anarkister som ser fram emot oinskränkt frihet. Vi slåss för frigörelse, för ett decentraliserat och omedlat förhållande med våra omgivningar och med dem vi älskar och delar en känsla av samhörighet med. Organisatoriska modeller förser oss bara med mer av samma byråkrati, kontroll och alienation som vi redan har under det nuvarande systemet. Fast där kan finnas en stundvis god orsak så kommer den organisatoriska modellen från ett inneboende paternalistiskt och misstroende synsätt som verkar vara oförsonligt med anarki. Sanna förhållanden som grundar sig på en

känsla av samhörighet kommer från en förståelse av varandra som uppnås genom intima, behovsbaserade relationer på en vardaglig basis och inte genom relationer som grundas på organisationer, ideologier eller abstrakta idéer. Vad som är typiskt för den organisatoriska modellen är att den förtrycker individens behov och önskemål för "kollektivets bästa" där den försöker standardisera både motstånd och visioner. Från partier till plattformar till federationer så verkar det som att när ett projekts proportioner ökar i storlek så förminskas meningens och relevansen som det har för ens eget liv. Organisationer är medel för att stabilisera kreativitet, för att kontrollera meningsskiljaktigheter och för att tona ned "kontrarevolutionära stämningar" (så som de uppfattas av diverse kadreter eller ledarskapet självt). Typiskt är att de rör sig med det kvantitativa snarare än det kvalitativa och att de lämnar ytterst lite utrymme för oberoende tankar och handlingar. Informella och samhörighetsbaserade förhållanden tenderar att minimera alienationen från beslut och processer och att reducera medlandet mellan våra önskemål och våra handlingar. Förhållanden mellan grupper, grundade på samhörighet, bevaras helst organiska och tillfälliga istället för rotade och stela.

Revolution vs. Reform

Som anarkister förkastar vi å det starkaste all form av regerande ledning och också all form av samröre med eller medling med staten (eller någon som helst institution som står för hierarki och

kontroll). Denna ståndpunkt bestämmer en viss form av kontinuitet eller en särskilt riktad strategi, som historiskt refereras till som revolution. Denna term, hur snedvriden, utspädd och köpslagen med den än har blivit av ideologier och agendor av skilda slag, kan fortfarande ha betydelse för anarkisten och för den anti-ideologiska praxisen. Med revolution menar vi den pågående kampen för att ändra det sociala och politiska landskapet på ett grundläggande sätt; för anarkister betyder det här dess fullständiga nedmontering. Ordet "revolution" är avhängigt från vilken position det används, såväl som vad som skulle kallas "revolutionär" aktivitet. Återigen är det här, för anarkister, aktivitet som riktar sig mot den fullständiga upplösningen av makten. En reform, å andra sidan, är varje aktivitet eller strategi med mål att justera, förändra eller att selektivt behålla element från det nuvarande systemet och som vanligen använder sig av just det givna systemets metoder och samhällsapparat. Målen med och metoderna för revolution kan inte dikteras av, eller utföras inom, det givna samhällets kontext. För anarkister åberopar revolution och reform oförenliga metoder och mål och trots somliga liberala anarkisters närmanden så är de omöjliga att förena. För den anti-civilisatoriska anarkisten ifrågasätter, utmanar och arbetar den revolutionära aktiviteten för att avveckla en hel struktur, det paradigm som är civilisationen. En revolution är inte heller en fjärran eller avlägsen händelse som vi arbetar mot eller förbereder människor för utan istället en livsstil eller ett sätt att handskas med olika situationer.

Att motstå megamaskinen

Anarkister generellt och särskilt gröna anarkister föredrar direkt aktion framför medlade eller symboliska former av motstånd. Diverse metoder och infallsvinklar, bland andra subversiv kulturell aktivitet, sabotage, revolt och politiskt våld, har varit och fortsätter idag att vara en del av många anarkisters attackarsenal. Ingen ensam taktik kommer att vara effektiv i att förändra dagens ordning eller dess utlöpare i någon väsentlig del men dessa metoder, kombinerade med en genomskinlig och pågående social kritik, är oerhört viktiga. En omstörtning av systemet kan äga rum i det tysta lilla såväl som i det högljudda stora och kan också vara ett viktigt element i det fysiska motståndet. Sabotage har alltid varit en levande del av anarkistisk aktivitet, i form av spontan vandalism (öppet eller i skydd av mörkret) eller genom mer olaglig underjordisk koordination i cellformationer. Grupper som Earth Liberation Front, som är en radikal miljögrupp och som består av autonoma celler som har som måltavla de som gör en vinst på förstörelse av vår planet, har orsakat skador för miljoner dollar för företagsfilialer och byråer, banker, sågverk, inrättningar för genetisk forskning, sportfordon och lyxvillor. Dessa aktioner, ofta i form av bränder, i samband med välartikulerade bulletiner som ständigt ställer civilisationen inför rätta, har inspirerat andra att agera och är ett effektivt sätt inte bara för att belysa det ekologiska förfallet utan också som

avskräckande medel för specifika jordförstörare. Revolterande aktivitet, eller spridandet av sådana moment som kan få till stånd en bristning i den sociala friden så att människors spontana ilska kan släppas fri och möjligtvis förvandlas till revolutionära stämningar, är också på gång. Revolterna i Seattle 1999, i Prag 2000 och i Genua 2001 (och i Göteborg samma år, övs anm.) var alla (på olika sätt) gnistor av revolutionär aktivitet som, fastän begränsad i sina visioner, kan ses som försök att röra sig i en revolutionär riktning och att göra en kvalitativ brytning med reformism och hela det förslavande systemet. Politiskt våld som också innebär att individer som är orsak till särskilda aktiviteter eller de beslut som har lett till förtryck har utgjort måltavlor har också varit ett fokus för anarkister historiskt sett. Slutligen, om man betänker den ofantliga verkligheten och systemets all-genomträngande räckvidd (socialt, politiskt, teknologiskt) så är attacker på denna megamaskins teknik och infrastruktur av intresse för anti-civilisatoriska anarkister. Oavsett infallsvinkel och intensitet så ökar antalet militanta aktioner och de följs allt oftare av insiktsfulla analyser av civilisationen.

Behovet av att vara kritisk

Allt eftersom marschen mot global annihilation fortsätter, som samhället blir mer ohälsosamt, som vi mer och mer förlorar kontrollen över våra liv och allt eftersom vi misslyckas med att skapa ett betydelsefullt motstånd mot döds-kulturen så är det livsviktigt för oss att vara oerhört kritiska mot gårdagens

“revolutionära” rörelser, dagens kamp samt våra egna projekt. Vi kan inte bara ständigt upprepa gårdagens misstag och inte heller verka som blinda inför våra egna svagheter. Den radikala miljörörelsen är full av enstaka kampanjer och symboliska gester och den anarkistiska scenen är hemsökt av vänsteristiska och liberala tendenser. Båda fortsätter att gå igenom rätt poänglösa “aktivist”stadier och sällan försöker de att objektivt bedöma deras (in)effektivitet. Ofta låter sig dessa sociala bra-görare ledas av skuld och offervilja snarare än av sin egen frigörelse och frihet allt eftersom de följer det upptrampade spår av misslyckanden som deras föregångare har trampat före dem. Vänstern är ett varigt sår på mänsklighetens bak, miljövännen har misslyckats med att ens bevara en bråkdel vilda ytor och anarkister har sällan något provokativt att säga, för att inte tala om vad de sedan gör. Medan somliga skulle säga att kritikism är av ondo eftersom det “sår split” så ser man ur ett sant radikalt perspektiv nödvändigheten av kritisk utvärdering, för att kunna förändra våra liv och världen vi bebor. De som önskar undertrycka all debatt till “efter revolutionen”, för att hålla all diskussion kvar i vagt och meningslöst pladderande och för att inte låta kritik av strategi, taktik och idéer komma upp till ytan, kommer inte att komma någonstans och kan bara hålla oss tillbaka. En viktig aspekt i varje radikalt anarkistiskt perspektiv måste vara att ifrågasätta allt och då att särskilt också utvärdera våra egna idéer, projekt och aktioner.

Influenser och solidaritet

Det gröna anarkistiska perspektivet är brett och öppet, fastän det samtidigt innehåller viss kontinuitet och grundläggande element. Det är influerat av anarkister, primitivister, ludditer, insurrektionalister, situationister, surrealist, nihilister, djupekologister, bioregionalister, eko-feminister, olika ursprungsfolk, antikoloniala strider, det naturliga, det vilda och jorden. Anarkisterna, förstäligt nog, bidrar med den antiauktoritära andan, som utmanar all makt på en fundamental nivå och som strävar efter sanna jämställda förhållanden och som förespråkar samhällen med inbördes stöd. Gröna anarkister utvidgar emellertid idéer om icke-domination till allt liv, inte bara mänskligt sådant och går därför längre än den traditionella anarkistiska analysen. Primitivister har bidragit till den gröna anarkismen med ett kritiskt och provokativt förhållningssätt till civilisationens ursprung, en förståelse kring hur den är uppbyggd och hur vi har kommit hit, för att se till att få till stånd en kursändring. Gröna anarkister, inspirerade av ludditerna, väcker åter till liv en inriktning baserad på direkt aktion gentemot det teknologiska/industriella samhället. Insurrektionalister för in sin tanke om att inte vänta på en finstämd kristallklar kritik utan att se och spontant förstöra den samtida civilisationens institutioner som genom sin natur hämmar vår frihet och våra lustar. Anti-civilisatoriska anarkister har också situationisterna att tacka för mycket och

deras kritik av alienationen som följer i civilisationens spår och som vi kan bryta oss fria från genom att återkoppla till våra drömmar och oförmedlade lustar. Nihilismens vägran att erkänna någon av samhällets verkligheter förstår vårt samhälles djupt ingrodda ohälsa och erbjuder gröna anarkister en strategi som inte gör det nödvändigt att erbjuda visioner för samhället, utan istället fokuserar på dess förstörelse. Djupekologi, trots dess misantropiska tendenser, erbjuder den gröna anarkistens perspektiv en förståelse för att allt livs välmående och utveckling hör ihop med ett medvetandegörande av det inneboende värdet av den icke-mänskliga världen och detta värde oberoende av dess användarvärde. Djupekologins uppskattande av livets rikedom och mångfald bidrar till förståelsen för att dagens mänskliga intrång i den icke-mänskliga världen är både påtvingad och omåttlig och att situationen ständigt försämras. Bioregionalister för med sig budskapet om att leva inom ens bioregion och att vara intimt knuten till jorden, vattnet, klimatet, grödorna, djuren samt de generella strukturerna i sin egen bioregion. Eko-feminister har bidragit till förståelsen av rötterna till patriarkatet, dess dynamik, manifestation och verklighet samt dess verkan här på vår jord, i synnerhet på kvinnorna men också på mänskligheten generellt. På senare tid har det destruktiva åtskiljandet av människor från jorden (civilisationen) beskrivits bäst och mest intensivt av eko-feminister. Anti-civilisatoriska anarkister har tagit djupt intryck av olika ursprungsfolk och jordbaserade folk både

i historien och av idag. När vi ödmjukt lär oss och inkorporerar uthålliga tekniker för överlevnad och sundare vägar att samspela med livet är det viktigt att inte plangöra eller att generalisera ursprungsfolk och deras kulturer och att respektera och försöka förstå deras olikheter utan att förväxla kulturella identiteter med karaktäristika. Solidaritet, stöd och försök att anknyta till inhemska och anti-koloniala strider, som har varit vid frontlinjen för den anti-civilisatoriska kampen, är livsviktiga allt eftersom vi försöker avveckla dödsmaskinen. Det är också viktigt att förstå att vi, vid någon tid, har utvecklats från jordbaserade folk som med våld fördrevs från sitt förhållande till jorden, och därför också har en plats inom den anti-koloniala strävan. Vi låter oss också inspireras av det naturligt vilda, av de som har flytt undan domesticeringen och återintegrerat sig i det vilda. Och, förstås, de vilda varelser som utgör den här vackra blå och gröna organism som kallas Jorden. Det är också viktigt att komma ihåg att, medan många gröna anarkister har sina influenser från liknande källor, så är grön anarki något oerhört personligt för var och en som identifierar sig med eller knyter an till sådana idéer och handlingar. Perspektiv som är hämtade från en persons egna erfarenheter ifrån livet inom döds-kulturen (civilisationen) och hennes egna förhoppningar utanför domesticeringsprocessen är slutligen de mest levande och viktiga i O-civiliseringsprocessen.

Återförvildning och återanknytning

För de flesta gröna/anti-civilisatoriska/primitivistiska anarkister är återförvildning och återanknytning med jorden ett livsprojekt. Det begränsas inte till en intellektsmässig förståelse eller ett praktiserande av primitiva färdigheter utan det är istället en djup förståelse av de genomträngande sätt på vilka vi domesticeras, sönderdelas och skiljs från våra själv, från varandra och från världen samt av det enormt stora och tidskrävande arbete som krävs för att bli hel igen. Återförvildning har en fysisk komponent som involverar att återvinna färdigheter och att utveckla metoder för en uthållig samexistens, bestående av hur vi föder, skyddar och helar oss själva med växter, djur och material som finns tillgängliga naturligt i vår bioregion. Det består också av förstörandet av de fysiska manifestationerna av civilisationen, med dess redskap och infrastruktur.

Återförvildning har också en känslomässig komponent, som består av att lära oss att hela oss själva och varandra från de 10 000 år gamla såren som går på djupet, att lära oss hur vi lever tillsammans i icke-hierarkiska och icke-förtryckande samhällen och att omintetgöra det domesticerande tankesättet i våra sociala enheter. Återförvildning involverar att prioritera direkt upplevelse och passion framför medlande och alienering, att tänka om rörande varje dynamik och aspekt av vår verklighet, att återanknyta till vårt vilda ursinne för att försvara våra liv och för att kämpa för en frigjord existens, att utveckla en större tillit till vår intuition och att bli per du med våra instinkter samt att återskapa den balans som har blivit nästan tillintetgjord efter tusentals år av patriarkal kontroll och domesticering. Återförvildning är processen för att bli ociviliserad.

För förstörandet av civilisationen!

För återanknytningen till livet!

Denna text översattes till svenska av Sandnor och gavs ut av Vargatid, återutgiven sommaren 2010 av VSE Media

VSE Media är en anarkoprimitivistisk tankesmedja som vill radikalisera miljörelsen, politisera hardcorekulturen, agitera djurrättsrelsen och främja en civilisationskritisk motkultur. Vi har sedan 2007 dissat allmänt dumma idéer och hittat på egna, mycket bättre idéer. VSE Media skriver texter och sprider information med civilisationskritiskt budskap via internet, föreläsningar och andra medier, såsom det du håller i din hand just nu. Om du har frågor, vill bidra med texter eller annat material eller vill komma i kontakt för boka en föreläsning så är du välkommen att maila till: info@vsemedia.se

vsemedia.se